2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Bahlmann Pescatore Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Φεβρουαρίου 1984.

Ο γραμματέας
κ.α.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματέας

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

K. Bahlmann

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η υπόθεση για την οποία πρόκειται να διατυπώσω τις προτάσεις μου αναφέρεται σε απόφαση επιβολής προστίμου στην προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 9 της αποφάσεως 2794/80, λόγω υπερβάσεως των ποσοστώσεων παραγωγής που της είχαν επιβληθεί για το πρώτο και δεύτερο τρίμηνο του 1981.

Ποιο θα έπρεπε να είναι το ύψος της παραγωγής της προσφεύγουσας για την τέταρτη ομάδα προϊόντων κατά το πρώτο εξάμηνο του 1981 της γνωστοποιήθηκε με ανακοίνωση της 19ης Δεκεμβρίου 1980, που την καθόρισε σε 12 279 τόνους για το πρώτο τρίμηνο του 1981 και με ανακοίνωση της 6ης Απριλίου 1981 για το δεύτερο τρίμηνο 1981. Αργότερα, η Επιτροπή, με έγγραφό της της 24ης Νοεμβρίου 1981, αναγνώρισε ότι η ποσόστωση για το πρώτο τρίμηνο του 1981 έπρεπε να αυξηθεί κατά 358 τόνους, διότι κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1980, έναντι ποσοστώσεως 17 047 τόνων, η παραγωγή της προσφεύγουσας είχε ανέλθει σε 16 689 μόνο τόνους. Με έγγραφο της 1ης Φεβρουαρίου 1982 φαίνεται ότι η ποσόστωση του πρώτου τριμήνου 1981 αυξήθηκε ακόμη μια φορά κατά 1 178 τόνους.

Στην πραγματικότητα, όμως, η προσφεύγουσα παρήγαγε περισσότερο από όσο της είχε επιτραπεί. Για πρώτη φορά επικαλέστηκε σχετική ανάγκη σε έγγραφό της της 24ης Απριλίου 1981. Λόγω υψηλών χρεών της αναγκάστηκε κατά το έτος 1978 να έλθει σε εξώδικο συμβιβασμό, βάσει του οποίου έπρεπε να καταβάλει μέχρι το τέλος του 1981 ένα υπόλοιπο χρέους στις τράπεζες. Επειδή η ταμειακή της κατάσταση επιδεινώθηκε ακόμα περισσότερο, ήταν αδύνατο να τηρήσει τις ποσοστώσεις παραγωγής χωρίς να θέσει σε κίνδυνο τις τρέχουσες υποθέσεις της και την καταβολή του υπολοίπου που όφειλε βάσει του συμβιβασμού. Συμπληρωματικά, με έγγραφό της της 18ης Μαΐου 1981, η προσφεύγουσα κατέστησε γνωστό ότι λόγω σημαντικών οφειλών υποχρεώθηκε, κατά το έτος 1977,

1 — Μετάφραση από τα γερμανικά.

να περιορίσει την παραγωγή της και να μειώσει το προσωπικό της, έτσι ώστε η συνέχιση της λειτουργίας της και η εκπλήρωση των υποχρεώσεών της από τον επίδικο συμβιβασμό θα μπορούσε να διασφαλιστεί μόνο αν συνεχιζόταν ο ομαλός ρυθμός παραγωγής.

Η Επιτροπή δεν εξέτασε λεπτομερέστερα το ζήτημα αυτό, αλλά καταλόγισε στην προσφεύγουσα, με έγγραφο της 24ης Νοεμβρίου 1981, παράνομη υπέρβαση των ποσοστώσεων παραγωγής της για το πρώτο τρίμηνο του 1981 κατά 4 576 τόνους. Αργότερα, μετά από τη διόρθωση των ποσοστώσεων παραγωγής του πρώτου τριμήνου, με το προαναφερθέν έγγραφο της 1ης Φεβρουαρίου 1982, η Επιτροπή διόρθωσε την αιτίασή της καταλογίζοντας στην προσφεύγουσα υπέρβαση κατά 3 398 τόνους μόνο. Για το δεύτερο τρίμηνο του 1981, η Επιτροπή αναφέρει σε ένα άλλο έγγραφό της, της 4ης Φεβρουαρίου 1982, ότι κατά το χρονικό αυτό διάστημα η προσφεύγουσα παρήγαγε 3 467 τόνους περισσότερο από το επιτρεπόμενο.

Όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, η προσφεύγουσα διατύπωσε σχετικά την άποψή της για πρώτη φορά με τηλετύπημα της 9ης Δεκεμβρίου 1981, στο οποίο όμως δήλωνε απλώς ότι αναμένει πάντοτε απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 14 της αποφάσεως 2794/80. Σε μεταγενέστερη δήλωσή της, της 17ης Δεκεμβρίου 1981, αναφέρει ότι ήδη κατά το έτος 1976 αντιμετώπιζε κρίση και ότι κατά το 1977 υποχρεώθηκε να μειώσει κατά 40 % την παραγωγή της, διότι δεν ήταν σε θέση να χρηματοδοτήσει το προηγούμενο επίπεδο παραγωγής της. Αναφέρεται ακόμη στις οφειλές της προς την κοινωνική ασφάλιση και στο γεγονός ότι δεν της δινόταν καμία τραπεζική πίστωση και επαναλαμβάνει ότι περαιτέρω περιορισμοί της παραγωγής της θα είχαν ως συνέπεια τη διακοπή της λειτουργίας της, δεδομένου ότι θα καθιστούσαν αδύνατη την κανονική συνέχιση της λειτουργίας της, την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της από το συμβιβασμό και την εξόφληση των χρεών της προς την κοινωνική ασφάλιση.

Κατόπιν αυτών εκδόθηκε στις 13 Αυγούστου 1982, αφού η προσφεύγουσα διατύπωσε ακόμη μια φορά την άποψή της στις 19 Φεβρουαρίου 1982 και κατά τη διάρκεια ακροάσεως στις 26 Μαρτίου 1982, απόφαση βάσει του άρθρου 9 της αποφάσεως 2794/80, το οποίο προβλέπει την επιβολή κυρώσεων. Στην απόφαση αυτή τονίζεται ότι μια δύσκολη ταμειακή κατάσταση δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την υπέρβαση των ποσοστώσεων· αντίθετα, οι επιχειρήσεις, εφόσον δεν γίνει δεκτή τυχόν αίτηση αναπροσαρμογής, οφείλουν να τηρήσουν τις ποσοστώσεις που τους έχουν επιβληθεί. Επειδή η προσφεύγουσα υπερέβη τις ποσοστώσεις της για τα προϊόντα της ομάδας IV, για το πρώτο τρίμηνο του 1981 κατά 3 398 τόνους και για το δεύτερο τρίμηνο 1981 κατά 3 467 τόνους, πρέπει να επιβληθεί — κατ' εφαρμογή συντελεστή 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως — πρόστιμο 514 875 ECU (= 680 288 891 λιρετών). Σύμφωνα με το άρθρο 2 της αποφάσεως, η προσφεύγουσα ήταν υποχρεωμένη να καταβάλει το πρόστιμο αυτό μέσα σε δύο μήνες από την κοινοποίηση της αποφάσεως.

Κατά της αποφάσεως αυτής, που της κοινοποιήθηκε στις 26 Αυγούστου 1982, στράφηκε η προσφεύγουσα με προσφυγή της που κατατέθηκε στο Δικαστήριο στις 25 Οκτωβρίου 1982. Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της 13ης Αυγούστου 1982, επικουρικά τη μείωση του προστίμου και, εν πάση περιπτώσει, την παράταση της προθεσμίας για την καταβολή του.

Πρέπει ακόμα να αναφέρω — διότι αυτό έχει σημασία για την κρίση του παραδεκτού της προσφυγής — ότι η προσφεύγουσα είχε διακόψει από τις 17 Μαρτίου 1982 μέχρι τις 13 Σεπτεμβρίου 1982 τη λειτουργία του εργοστασίου της και ότι, κατά το διάστημα αυτό, το προσωπικό της πληρωνόταν από το Cassa Integrazione Straordinaria. Κατά την ίδια περίοδο — συγκεκριμένα στις 17 Απριλίου 1982 — η προσφεύγουσα ζήτησε από το Tribunale της Brescia να τη θέσει από «Amministrazione controllata».

Το αίτημα αυτό το έκανε δεκτό το Tribunale με διάταξή του της 23ης Απριλίου 1982, με την οποία την έθεσε υπό αναγκαστική διαχείριση για δύο έτη και διόρισε έναν Commissario Giudiziale. Μετά από διαπραγματεύσεις με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις η προσφεύγουσα επανέλαβε τη λειτουργία της προφανώς από τις 13 Σεπτεμβρίου.

I — Κατά την εκδίκαση της υποθέσεως πρέπει πρώτα να εξεταστεί αν η *προσφυγή είναι παραδεκτή*. Η Επιτροπή διατυπώνει σχετικά αμφιβολίες, σε σχέση με τις προθεσμίες που προβλέπονται για την άσκηση των προσφυγών.

Με βάση την επίδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η οποία — όπως αποδεικνύεται από την ταχυδρομική σφραγίδα και την υπογραφή παραλαβής — έγινε στις 26 Αυγούστου 1982, και αν ληφθεί υπόψη η παρέκταση της προθεσμίας, λόγω αποστάσεως, κατά 10 ημέρες, που χορηγείται στους ιταλούς προσφεύγοντες βάσει του παραρτήματος II του κανονισμού διαδικασίας, καθώς και το γεγονός ότι σύμφωνα με το άρθρο 81 του κανονισμού διαδικασίας οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής κατά των πράξεων των οργάνων αρχίζουν να τρέχουν από την επομένη της κοινοποιήσεώς τους στον αποδέκτη, η Επιτροπή υποστηρίζει την άποψη ότι η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής (ένας μήνας, σύμφωνα με το άρθρο 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ) έληξε στις 6 Οκτωβρίου 1982 και ότι επομένως η προσφυγή της 25ης Οκτωβρίου 1982 είναι εκπρόθεσμη.

Η προσφεύγουσα, αντίθετα, υποστηρίζει ότι το εργοστάσιό της ήταν κλειστό από το Μάρτιο του 1982 και ότι επανέλαβε τη λειτουργία του μόλις στις 13 Σεπτεμβρίου 1982, επικαλείται δε το άρθρο 39, παράγραφος 3, του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ που ορίζει:

«Απώλεια δικαιώματος λόγω παρόδου των προθεσμιών δεν δύναται να αντιταχθεί όταν ο ενδιαφερόμενος αποδεικνύει την ύπαρξη τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας».

Σχετικά, στην προσφυγή αναφέρεται κατ' αρχάς ότι λόγω της διακοπής της λειτουργίας του εργοστασίου της η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να λάβει γνώση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, αυτό δε έγινε δυνατό μόλις στις 13 Σεπτεμβρίου 1982. Αν, επομένως, γίνει δεκτό ότι η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής άρχισε να τρέχει στις 14 Σεπτεμβρίου 1982, τότε έληξε στις 25 Οκτωβρίου 1982, διότι η 24η Οκτωβρίου 1982 ήταν ημέρα Κυριακή και κατά συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 80, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, δεν λαμβάνεται υπόψη. Αργότερα, η προσφεύγουσα υποστήριξε ακόμη την άποψη ότι, επειδή κατά τη διάρκεια της διακοπής της λειτουργίας της είχε συσσωρευτεί αλληλογραφία έξι μηνών, δεν μπόρεσε να λάβει γνώση της αποφάσεως της Επιτροπής αμέσως στις 13 Σεπτεμβρίου 1982, αλλά μερικές ημέρες αργότερα. Με αυτούς όμως τους υπολογισμούς, η άσκηση της προσφυγής στις 25 Οκτωβρίου 1982 είναι οπωσδήποτε εμπρόθεσμη, αν κριθεί σύμφωνα με την παρέκταση της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 39, παράγραφος 3, του Οργανισμού του Δικαστηρίου.

Κατά τη γνώμη μου, η άποψη αυτή της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Κατ' αρχάς, διαπιστώνεται ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή η άποψη ότι η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει τηρηθεί αν ληφθεί ως πραγματική ημερομηνία ενάρξεώς της η ημέρα επαναλήψεως της λειτουργίας του εργοστασίου της προσφεύγουσας, αφού μόνο κατά την ημέρα εκείνη κατέστη δυνατό να λάβει η προσφεύγουσα γνώση της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή η προθεσμία θα είχε αρχίσει να τρέχει από τις 14 Σεπτεμβρίου 1982 και θα είχε λήξει στις 23 Οκτωβρίου 1982, και όχι στις 24 Οκτωβρίου 1982. Δεν θα μπορούσε επομένως να γίνει δεκτό ότι είχε παραταθεί κατά μία ημέρα, αφού η 24η Οκτωβρίου 1982 ήταν Κυριακή. Κατά συνέπεια, έστω και αν γίνει δεκτή η αρχική άποψη της προσφεύγουσας, η άσκηση της προσφυγής τη Δευτέρα 25 Οκτωβρίου 1982 είναι οπωσδήποτε εκπρόθεσμη.

Συνεπώς, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι τηρήθηκε η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής μόνο αν πράγματι η προσφεύγουσα είχε λάβει γνώση της προσβαλλόμενης αποφάσεως μερικές ημέρες μετά τις 13 Σεπτεμβρίου 1982, το γεγονός δε αυτό είχε θεωρηθεί ως «τυχαίο συμβάν» ή «ανωτέρα βία» κατά την έννοια του άρθρου 39, παράγραφος 3, του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ. Είμαι όμως βέβαιος ότι δύσκολα μόνο μπορεί να υποστηριχθεί η άποψη αυτή.

Δεν νομίζω ότι χρειάζεται, για να δικαιολογηθεί το συμπέρασμα αυτό, να επιχειρηθεί η διατύπωση ενός γενικού ορισμού του τι είναι τυχαίο συμβάν ή ανωτέρα βία κατά την έννοια της προαναφερθείσης διατάξεως του Οργανισμού του Δικαστηρίου. Θα ήθελα μόνο να υπενθυμίσω ότι στην απόφαση επί των συνεκδικασθεισών υποθέσεων 25 και 26/65 [1] αναγνωρίστηκε ως κρίσιμο «τυχαίο συμβάν» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής το γεγονός ότι το δικόγραφο της προσφυγής περιήλθε στο Δικαστήριο μόλις τέσσερις ημέρες μετά την άφιξή του στο Λουξεμβούργο, και τούτο παρά τη γνώμη του γενικού εισαγγελέα, κατά την άποψη του οποίου εκείνο που είχε σημασία ήταν αν συνέτρεχε γεγονός ανεξάρτητο από τη βούληση του υποχρέου, το οποίο ο υπόχρεος αυτός δεν μπορούσε ούτε να προβλέψει ούτε να αποτρέψει τις συνέπειές του. Υπενθυμίζω επίσης, στο σημείο αυτό, τη νομολογία τη σχετική με την έννοια της «ανωτέρας βίας» στο γεωργικό δίκαιο. Σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, εκείνο που έχει σημασία είναι αν καταβλήθηκε κάθε δυνατή επιμέλεια, αν συνέτρεχαν περιστάσεις που δεν μπορούσε να επηρεάσει ο υπόχρεος και αν το γεγονός πρέπει να θεωρηθεί τόσο ασυνήθιστο, ώστε η επέλευσή του να θεωρείται απίθανη από άτομο που ενεργεί με την περίσκεψη και την επιμέλεια συνήθους εμπόρου. Πρέπει, λοιπόν, να πρόκειται κατ' ουσία για ασυνήθιστες δυσκολίες, ανεξάρτητες από τη βούληση του υποχρέου, οι δε συνέπειες του γεγονότος αυτού να μην μπορούν ή να μπορούν μόνο με δυσανάλογες θυσίες να αποφευχθούν (σύμφωνα με την απόφαση στην υπόθεση 4/68 [2], περίπου τα ίδια δε αναφέρονται και στις αποφάσεις στις υποθέσεις 11/70 [3] και 25/70 [4], στις οποίες γίνεται ακόμα λόγος για γεγονότα για τα οποία ο υπόχρεος δεν φέρει καμία ευθύνη).

Θα ήθελα, επίσης, να υπενθυμίσω ότι στις έννομες τάξεις στις οποίες — όπως συμβαίνει και με το άρθρο 39 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ — σε περίπτωση μη τηρήσεως των προθεσμιών, αίρονται οι αρνητικές έννομες συνέπειες αν συντρέχει περίπτωση τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας, όπως για παράδειγμα στη γαλλική, ιταλική, βελγική και ολλανδική έννομη τάξη, λαμβάνονται υπόψη παρόμοια επιχειρήματα και τα κριτήρια που ισχύουν είναι αυστηρά. Πράγματι, το σχετικό γεγονός δεν πρέπει να μπορεί να καταλογιστεί στον ενδιαφερόμενο και έχει μεγάλη σημασία αν αυτός ενήργησε με την απαιτούμενη επιμέλεια. Σημειώνω τέλος ότι, σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο (άρθρο 60 της διοικητικής δικονομίας), στις περιπτώσεις που είναι ανάλογες μ' εκείνες που προβλέπει το άρθρο 39 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ έχει σημασία αν ο ενδιαφερόμενος χωρίς υπαιτιότητά του εμποδίστηκε να τηρήσει μια εκ του νόμου προβλεπόμενη προθεσμία, πράγμα που γίνεται δεκτό ότι συμβαίνει, όπως δέχτηκε με απόφασή του το Bundesverwaltungsgericht (τόμος 43, σ. 332), όταν προέβη σε όλες τις εύλογες ενέργειες.

Όπως προκύπτει από τα ανωτέρω, μπορεί τουλάχιστον να υποστηριχθεί η άποψη ότι

1 — Απόφαση της 2. 3. 1967 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 25 και 26/65, Società Industriale Metallurgica di Napoli και Acciaierie e Ferriere di Roma κατά Ανωτάτης Αρχής, Slg. 1967, σ. 41, 65.

2 — Απόφαση της 11. 7. 1968 στην υπόθεση 4/68, Schwarzwaldmilch GmbH κατά Einfuhr- und Vorratsstelle für Fette, Slg. 1968, σ. 561, 575.

3 — Απόφαση της 17. 12. 1970 στην υπόθεση 11/70, Internationale Handelsgesellschaft mbH κατά Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel, Slg. 1970, σ. 1125, 1139.

4 — Απόφαση της 17. 12. 1970 στην υπόθεση 25/70, Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel κατά Köster, Berodt & Co., Slg. 1970, σ. 1161, 1179.

οπωσδήποτε δεν υπάρχει λόγος εφαρμογής του άρθρου 39, παράγραφος 3, του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ, όταν συντρέχουν, όσον αφορά την τήρηση μιας προθεσμίας, υπαιτιότητα, αμέλεια και παραλείψεις του ενδιαφερομένου. Αυτό ακριβώς όμως δεν μπορεί να αποκλειστεί σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται η προσφεύγουσα, όσο καλή θέληση και αν επιδειχθεί. Η αναφορά της προσφεύγουσας στην προσωρινή διακοπή της λειτουργίας του εργαστασίου της κατά το έτος 1982 και ο ισχυρισμός της ότι κατά το χρονικό αυτό διάστημα δεν χρειαζόταν να λαμβάνει γνώση των πράξεων των δημόσιων αρχών, και μάλιστα ότι μόνο μετά την επανάληψη της λειτουργίας του εργαστασίου μπόρεσε να εξετάσει τη συσσωρευμένη αλληλογραφία της, καθώς και ο ισχυρισμός ότι σε μια τέτοια περίπτωση δεν μπορεί να γίνει λόγος για αμέλεια, υπερβαίνουν κατά πολύ κάθε εύλογη και ορθή εφαρμογή της εξαιρέσεως που προβλέπουν οι διατάξεις του άρθρου 39 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΚΑΧ, οι οποίες πρέπει αναμφίβολα να εφαρμόζονται στενά. Ορθά υπογραμμίζει η Επιτροπή σχετικά ότι η διακοπή λειτουργίας ενός εργοστασίου βάσει του ιταλικού νόμου της 10ης Μαΐου 1975 δεν στερεί από την ενδιαφερόμενη επιχείρηση τη δυνατότητα να διενεργεί νομικές πράξεις. Αντίθετα, δεδομένου ότι το προσωπικό δεν απολύεται και ότι η εταιρεία που ενεργεί κατ' αυτό τον τρόπο δεν λύεται, παραμένουν άθικτες η νομική της δομή και η δικαιοπρακτική της ικανότητα. Υπό τις συνθήκες αυτές, μπορεί επομένως να αναμένεται και να απαιτείται ότι ο υπεύθυνος διαχειριστής μιας τέτοιας επιχειρήσεως θα φροντίζει για τις σπουδαιότερες τρέχουσες υποθέσεις της. Εν πάση περιπτώσει, διαπιστώνεται ακόμα ότι κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής υποβλήθηκε αίτηση για την επιβολή αναγκαστικής διαχειρίσεως, επιχειρήθηκε δηλαδή μια δικαστική πράξη· η δικαστική απόφαση που έκανε δεκτό το σχετικό αίτημα δεν επηρέασε, εξάλλου, ούτε τη δικαιοπρακτική ικανότητα της εταιρείας ούτε την κανονική συνέχιση της λειτουργίας της. Εξάλλου, ήδη πριν από την επανάληψη της λειτουργίας του εργοστασίου διεξήχθησαν διαπραγματεύσεις με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, διενεργήθηκαν δηλαδή νομικές πράξεις με στόχο τη συνέχιση και διατήρηση της λειτουργίας της εταιρείας.

Επειδή όμως δεν αποδείχθηκε ότι η διοίκηση της προσφεύγουσας εμποδίστηκε από άλλους επιτακτικούς λόγους να λάβει γνώση της αποφάσεως που της κοινοποιήθηκε στις 26 Αυγούστου 1982 και να αντιδράσει σχετικά, δεν νομίζω ότι υπάρχει άλλη δυνατότητα από το να θεωρηθεί η προαναφερθείσα ημερομηνία ως ημερομηνία ενάρξεως της προθεσμίας και επομένως, δεδομένου ακριβώς ότι το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη πράξη περιήλθε σε γνώση της επιχειρήσεως μετά τις 13 Σεπτεμβρίου 1982 πρέπει να θεωρηθεί ως αδικαιολόγητη αμέλεια, από το να θεωρηθεί εκπρόθεσμη και απαράδεκτη η προσφυγή που κατατέθηκε στο Δικαστήριο στις 25 Οκτωβρίου 1982.

II — Ενόψει αυτού του συμπεράσματος, για την ορθότητα του οποίου είμαι πεπεισμένος ότι δεν υπάρχουν περιθώρια αμφιβολίας, θα αρκεστώ σε μία μόνο επικουρική και πολύ σύντομη εξέταση του ζητήματος αν η προσφυγή είναι βάσιμη.

1. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι βρισκόταν σε δύσκολη κατάσταση η οποία απέκλειε την τήρηση των ποσοστώσεων παραγωγής. Αναφέρει σχετικά το συμβιβασμό που συνήψε το 1978, την προγενέστερη μείωση της παραγωγής της και τις σημαντικές οφειλές της προς την κοινωνική ασφάλιση. Αντιμετώπιζε, επομένως, «εξαιρετικές δυσκολίες» κατά την έννοια του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80 και αυτό θα έπρεπε να οδηγήσει την Επιτροπή στη διεξαγωγή σχετικής έρευνας και σε αναπροσαρμογή των ποσοστώσεων παραγωγής της. Στην απάντησή της, εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι ήταν αναγκαία η αναπροσαρμογή των ποσοστώσεων παραγωγής της, σύμφωνα με το άρθρο 4, αριθμός 5, της

αποφάσεως 2794/80, διότι κατά τα προηγούμενα έτη είχε περιορίσει σημαντικά την παραγωγή της, έτσι ώστε η παραγωγή αναφοράς να είναι μικρότερη από την παραγωγή των αντίστοιχων μηνών του έτους 1974. Ακόμη, ισχυρίστηκε ότι συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις της προαναφερθείσης διατάξεως, αφού το 1979 είχε πραγματοποιήσει κέρδη.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει την άποψη ότι οι ποσοστώσεις για τη μη τήρηση των οποίων κατηγορείται ήταν πολύ μικρές και ότι ήταν σφάλμα της Επιτροπής η παράλειψή της να τις αυξήσει. Οι ισχυρισμοί όμως αυτοί, οι οποίοι έχουν σαφώς αυτή την έννοια, δεν μπορούν να προβληθούν στο στάδιο αυτό. Βέβαια, το άρθρο 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ προβλέπει ότι προς στήριξη προσφυγής κατά αποφάσεως περί επιβολής προστίμου μπορεί να γίνει επίκληση της ελλείψεως νομιμότητας της αποφάσεως η μη τήρηση της οποίας προσάπτεται στον ενδιαφερόμενο. Στη νομολογία όμως έχει διευκρινιστεί ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να προβληθεί αναφορικά με προγενέστερη *ατομική* απόφαση την οποία είχε τη δυνατότητα να προσβάλει η επιχείρηση στην οποία επιβάλλεται το πρόστιμο και η οποία μετά την άπρακτη πάροδο της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής έχει καταστεί οριστική (πρβλ. απόφαση στην υπόθεση 36/64 [1] και ιδίως την απόφαση που εκδόθηκε πρόσφατα στην υπόθεση 265/82 [2]).

Στην παρούσα υπόθεση, η προσφεύγουσα — όπως φάνηκε ήδη κατά την έκθεση των πραγματικών περιστατικών — αναφέρθηκε με επίταση στις δυσκολίες που αντιμετώπιζε, στις επιστολές που απηύθυνε προς την Επιτροπή στις 24 Απριλίου 1981 και στις 18 Μαΐου 1981. Επικαλέστηκε επίσης την προγενέστερη μείωση της παραγωγής της στην τελευταία από τις παραπάνω επιστολές της και σε νέα επιστολή της, της 17ης Δεκεμβρίου 1981.

Η προσφεύγουσα ζήτησε ρητά την έκδοση αποφάσεως σύμφωνα με το άρθρο 14 της αποφάσεως 2794/80 με επιστολή της της 9ης Δεκεμβρίου 1981. Το ότι επίσης ζήτησε, έμμεσα τουλάχιστον, την έκδοση αποφάσεως βάσει του άρθρου 4, αριθμός 5, της αποφάσεως 2794/80 προκύπτει, κατά τρόπο απόλυτα βέβαιο, από το περιεχόμενο των επιστολών της της 18ης Μαΐου 1981 και της 17ης Δεκεμβρίου 1981.

Η Επιτροπή δεν απάντησε ρητά, ούτε έλαβε συγκεκριμένη θέση ως προς τα προβλήματα που έθεσε η προσφεύγουσα, διότι — όπως δήλωσε κατά την προφορική διαδικασία — είναι της γνώμης ότι η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε εμπρόθεσμα αιτήσεις για αναπροσαρμογή, ούτε προέβαλε προς στήριξή τους επαρκώς πειστικούς λόγους. Γνωρίζουμε όμως, από την πρώτη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι την 1η Φεβρουαρίου 1982 έγινε ήδη μια αναπροσαρμογή της ποσοστώσεως του πρώτου τριμήνου του 1981. Έτσι, υπήρξε μια σιωπηρή αρνητική απάντηση στα επανειλημμένα αιτήματα της προσφεύγουσας και κατά συνέπεια υπήρχε λόγος, έστω και κατά την ημερομηνία αυτή, να αχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου το ζήτημα του ορθού υπολογισμού των ποσοστώσεων παραγωγής της προσφεύγουσας. Εφόσον η προσφεύγουσα δεν το έπραξε, δεν μπορεί πλέον, στο πλαίσιο της προσφυγής της κατά της επιβολής προστίμου, να επικρίνει τον υπολογισμό των ποσοστώσεων.

Έχω επίσης την εντύπωση — αλλά τούτο το λέω φυσικά μόνο με επιφυλάξεις — ότι στην περίπτωση της προσφεύγουσας δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις για αύξηση των ποσοστώσεων που προβλέπει η απόφαση 2794/80.

1 — Απόφαση της 2. 6. 1965 στην υπόθεση 36/64, Société rhénane d'Exploitation et de Manutention «Sorema» κατά Ανωτάτης Αρχής ΕΚΑΧ, Slg. 1965, σ. 447.

2 — Απόφαση της 19. 10. 1983 στην υπόθεση 265/82, Union Sidérurgique du Nord et de l'Est de la France «Usinor» κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 3105.

Ως προς την εφαρμογή του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80, ίσχυαν αυστηρά κριτήρια, πράγμα που έχει εγκρίνει και το Δικαστήριο. Οι εξαιρετικές δυσκολίες έπρεπε να έχουν προκληθεί από το σύστημα ακριβώς των ποσοστώσεων· δεν λαμβάνονταν επομένως υπόψη οι οποιεσδήποτε άλλες οικονομικές δυσκολίες μιας επιχειρήσεως που οφείλονταν σε άλλους λόγους. Εξάλλου, προσφυγή στη διάταξη αυτή — αν εξαιρεθούν οι παραδόσεις στο εξωτερικό, τις οποίες η προσφεύγουσα δεν προέβαλε — μπορούσε καταρχήν να γίνει μόνο όταν ο βαθμός εκμεταλλεύσεως της ικανότητας παραγωγής μιας επιχειρήσεως υπολειπόταν κατά ποσοστό μεγαλύτερο του 10 % από τον κοινοτικό μέσο όρο. Αντίθετα πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα αντιμετώπιζε μεγάλα οικονομικά προβλήματα πολύ πριν από τη θέσπιση του συστήματος των ποσοστώσεων· εξάλλου, δεν προσκόμισε ακριβή στοιχεία για το βαθμό εκμεταλλεύσεως της ικανότητας παραγωγής της.

Σε ό,τι αφορά, εξάλλου, το άρθρο 4, αριθμός 5, της αποφάσεως 2794/80, σκοπός ήταν να καταστήσει δυνατό το να λαμβάνονται υπόψη τα μέτρα αναδιαρθρώσεως. Το αν όμως μπορεί πράγματι να γίνει λόγος για τέτοια μέτρα στην περίπτωση της προσφεύγουσας πρέπει επίσης να θεωρηθεί ως ιδιαίτερα αμφίβολο, αφού και η ίδια τόνισε, σε επιστολή της της 17ης Δεκεμβρίου 1981, ότι κατά το έτος 1977, που είναι σημαντικό για τον καθορισμό της παραγωγής αναφοράς, είχε υποχρεωθεί να περιορίσει την παραγωγή της για λόγους καθαρά *οικονομικούς*.

2. Η προσφεύγουσα υποστήριξε επίσης, ως προς την απόφαση επιβολής προστίμου, απλώς ότι αν υποχρεωθεί να πληρώσει το πρόστιμο θα πρέπει να κλείσει το εργοστάσιό της και να κηρύξει πτώχευση.

Πρόκειται για επιχείρημα που έχει ήδη προβληθεί και σε άλλες υποθέσεις, στις οποίες διατυπώθηκαν όλα τα επιχειρήματα που ήταν αναγκαία για να δειχθεί ότι δεν μπορεί να επιτευχθεί έτσι η ακύρωση ή τροποποίηση της αποφάσεως περί επιβολής προστίμου. Σχετικά παραπέμπω απλώς στις προτάσεις μου στην υπόθεση 234/82 [1].

Πρέπει, πάντως, να προστεθεί ότι η Επιτροπή τόνισε και στην παρούσα υπόθεση ότι είναι διατεθειμένη, εφόσον αποδεικνύεται η ύπαρξη δυσκολιών, να παρατείνει τις προθεσμίες για την πληρωμή των προστίμων. Δεν χρειάζεται να εξηγηθεί εδώ λεπτομερώς πώς θα γίνει η διευθέτηση αυτή. Αντίθετα, αυτή θα πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο μιας ειδικής διοικητικής διαδικασίας ή ενδεχομένως στο πλαίσιο της διαδικασίας της εκτελέσεως, εφόσον ζητηθεί από το Δικαστήριο η παροχή προστασίας κατά της αναγκαστικής εκτελέσεως.

III — Συνεπώς, προτείνω να απορριφθεί η προσφυγή της επιχειρήσεως Busseni ως απαράδεκτη και να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

1 — Υπόθεση 234/82, Ferriere di Roè Volciano SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1983, σ. 3921.